

Ana žirgliojo apsiavusi savo King Kongo šlepetėmis, pasiėmusi jogurtą, šaukštą ir išties suirzusia veido išraiška.

— Ar tas daiktas „Tupperware“ indelyje su mėlynu dangteliu tavo? Delija tik sumirksėjo.

— Šaldytuve, — paaiškino Ana.

— Taip.

— Nežmoniškai dvokia. Kas ten yra?

— Aitriosios krevetės pagal marokietišką receptą. Vakarykštės mano vakarienės likučiai.

— To kvapo prisigėrė visas mano jogurtas. Gal galėtum į darbą nesinešti tokio stipraus kvapo maisto?

— Tikrai nemaniau, kad bus taip negerai.

— Tai tas pat, kas valgyti sumuštinius su kiaušiniais traukinyje ar suvožtinius autobuse. Taip daryti netinka!

— Ar tu pati taip niekada nesielgi?

Delija jautėsi šiek tiek keistai, nes dėl užkandžių buvo sugėdinta moters, kurios septintadalį kūno užėmė prasimanyta beždžionė — Ana avėjo šlepetes, nes labai skaudėjo didžiųjų kojos pirštų kauliukus. Jos pėdos atrodė taip, tarsi nemėgtų viena kitos.

— Ne. Beje, Rodžeris norėjo pasikalbėti, — baigė kalbą Ana.

Ji grįžo į savo darbo vietą, pastatė ant stalo aštraus kvapo prisitraukusį jogurtą ir vėl įniko spausdinti, taip stipriai tauškendama klaviatūrą smiliais, kad net jos kupeta juodų su raudonu atspalviu nudažytų plaukų tirtėjo. Delijai Anos plaukai priminė skrudintų baklažanų gabalėlius.

Anos darbinio šaldytuvo kontrolė tiesiog gąsdino. Varginama priešmenopauzinio laikotarpio, ji perpildavo pusiau nugriebtą pieną į atskirą buteliuką ir pažymėdavo jį „motinos pienas“, kad apsaugotų nuo vagių.

Ji buvo viena iš tų moterų, kuri kažkaip keistai suderindavo sentimentus ir ypatingą žiaurumą. Štai ant savo stalo Ana turėjo įsirėminusi išsiuvinėtus korintiečių žodžius apie meilę, o greta — sąrašą, kiek kas tiksliai skolingas biuro arbatos bankui. O pernai per Kalėdas ji visai nesivaržydama padovanojo Delijai raktų pakabuką — prietaisiuką, kuriuo galima atbaidyti užpuoliką prievartautoją.

Delija pakilo nuo savo kėdės ir pasuko prie Rodžerio stalo. Niukaslo miesto tarybos spaudos atstovų aplinka nebuvo itin įkvepianti. Malonų vaizdą slėpė vertikaliuos gruoblėtos metalinės žaliuzės, kurios buvo košės spalvos, tad atrodė purvinos net tada, kai iš tikrųjų tokios nebūdavo. Na, toks pasirinkimas bent jau padėjo sutaupyti valymui skirtus pinigus. Čia dar stovėjo kuokštiniai chlorofitai nurudusiais lapų galiukais ir atrodė taip, tarsi būtų bandę nušliaužti nuo lentynų ir pakeliui numirę. Akinančios geltonos lempos, įtaisytos putplasčio lubų kampuose, tarsi privertė grįžti į septyniasdešimt antruosius.

Delija gana gerai sutarė su kitais tyliais, daugiausia keturiasdešimtmečiais darbuotojais, bet šioje erdvėje ji jautėsi lyg spąstuose įkalinta priešais sėdinčios Anos niurzgėjimo, nes susikalbėti su kitais patalpoje esančiais žmonėmis Delijai buvo ganėtinai sudėtinga.

Delija kirto biuro patalpą ir priėjo prie Rodžerio stalo kitame gale.

— O, Delija! Kaip mūsų socialinės žiniasklaidos ekspertei ir vietinei seklei turiu tau katės ir pelės žaidimą, — pasakė jis, tiesdamas jai kelis A4 formato spausdintus lapus.

Vietinės biuro seklės pravardė Delijai vargu ar tiko, nes taip ją galėjai pavadinti tik dėl vieno nutikimo biure, kai ji nustatė, jog nuolatinė smarvė moterų tualete tvyro dėl užsikimšusio viršutinio bakelio kairėje pusėje.

Tai buvo *eureka!* momentas.

Rodžeris teatrališkai lyg maldai sudėjo delnus ir įkvėpė.

— Rodos, pas mus įsisuko kažkoks nelabasis.

Kiek patylėjusi Delija paklausė:

— Turite galvoje šnipą?

— Kaip pavadintum asmenį, kuris internete tyčia bando suerzinti žmones?

— Gal šunsnukiu? — pasiūlė Delija.

Rodžeris susiraukė. Jam šis pasiūlymas netiko.

— Ne, turiu galvoje koordinuotą erzinantį kibernetinį organizmą.

— Robotą? — abejodama paklausė Delija.

— Ne! Ar aš galvoju apie kyborgą? Kibernetinę *erdvę*.

— Kai šiurkščiai elgiesi bendraudamas su žmonėmis internetu... Gal tai trolis?

— Trolis! Tiksliai taip!

Delija įsigilino į spaudinius. Tai buvo tik vietiniams įdomios istorijos, pagrįstos tarybos pranešimais čionykščiame laikraštyje. Nieko ypač stulbinamo, bet tokie jie paprastai ir nebūna.

— Taigi šis asmuo, besilinksminantis anonimine Indiškojo Pyragėlio pravarde, pradėjo rašyti nemalonius komentarus po tarybos naujienlaiškiais, — paaiškino Rodžeris.

Delija dar kartą permetė akimis popierius.

— Mes negalime to nepaisyti, ar ne? Turiu galvoje, kad ir taip daug trolių nekontroliuojami reiškiasi eteryje.

— Šiaip jau mes galime, — atsakė Rodžeris, laikydamas pieštuką horizontaliai, tarsi virtualios erdvės daktaras Holmsas.

Savo darbą jis vertino itin rimtai. Išties Rodžeris į nieką nežiūrėjo lengvabūdiškai.

— Jis baisiausiai nemalonus: pats prasimano įvairiausių posakių ir juos priskiria kuriems nors tarybos nariams — taip šie žmonės tampa pajuokos objektais, nes pramanai griauna jų reputaciją ir perniek paverčia ištisus debatus. Tokiu būdu žmonės nesąmoningai įtraukiami į melo sūkurį. Štai žvilgtelėk kad ir į šitą.

Jis patapšnojo popieriaus lapą ant savo stalo — pastarąją istoriją iš „Niukaslo naujienlaiškio“.

— „Taryba palaimino erotinių šokių klubo veiklą“, — Delija garsiai perskaitė antraštę.

Rodžeris pakėlė popieriaus lapą:

— O dabar perskaityk komentarus po pranešimu. Štai ką pareiškia mūsų draugas iš Indijos. — Rodžeris užsidėjo akinius. — „Manęs nė kiek nestebina tokia įvykių eiga, nes per praeitų metų lapkričio ketvirtą dieną vykusį posėdį tarybos narys pareiškė: *Būsiu pirmas eilėje, kuris savo plaukuotomis rankomis palies šituos besikrutinančius homikus.*“

Delijai atvipo žandikaulis.

— Ar tarybos narys Grokokas šitaip pasakė?

— Ne, — suirzęs atsakė Rodžeris, nusiimdamas akinius, — bet tokia melagystė, kaip tu matai, skatina daugelį dykaduonių tarškėti apie jo polinkius. Ponui Grokokui nelabai patiko tai, ką jis perskaitė. Jo žmona — „Rotary“ klubo narė.

Delija stengėsi nesusijuokti, bet jos pastangos žlugo, kai Rodžeris pridūrė:

— Žinoma, tarybos narys Grokokas turėjo galimybę greitai ir žaismingai pasijuokti dėl tokio dėmesio savo pavardei.*

Rodžeris rūščiai paskersakiavo į Deliją, kuri net purtėsi iš juoko.

— Tavo misija — surasti tą niekšėlį ir labai įtikinamai liepti jam liautis ir daugiau tuo nebeužsiimti.

Delija stengėsi susitvardyti.

— Viskas, ką apie jį žinome, yra komentarai „Naujienlaiškio“ tinklalapyje, ar ne? Mes netgi nežinome, ar jis tikrai yra „jis“?

— Aš atpažinau berniokiškus juokelius.

Delija nebuvo tikra, ar Rodžeris sugebėtų pasijuokti iš piršto.

— Pasitiek visus turimus kontaktus, patraukyk reikiamas virveles, pasinaudok visomis priemonėmis, negarbingomis ir teisėtomis. Bet kokiu būdu reikia padaryti tam galą.

— Ar mes turime teisę liepti jam liautis?

— Pagrasink, kad apkaltinsi šmeižtu. Turiu galvoje, iš pradžių rask tam priežastį. Svarbiausia užmegzti dialogą.

Iš Rodžerio žodžių supratusi, kad išties jie neturi jokios teisės

* *Cock* angl. — gaidys, patinas. (Čia ir toliau — vert. pastabos.)

priversti straipsnių komentatorių tylėti, Delija tik mandagiai nutilo ir grįžo į savo darbo vietą.

Medžioti trolį buvo kur kas įdomiau, negu rašyti spaudos pranešimą apie naują fontaną šalia „Haimarketo“ metro stotelės. Ji greitai pervertė kitus Indiškojo Pyragėlio darbų pavyzdžius. Panašu, kad ponas Pyragėlis prisikaupė nuodugnių žinių apie tarybą ir nepaliaujamai apie tai zvimbė.

Delija vartė telefono ragelį galvodama, ko imtis. Pirmiausia ji galėjo paskambinti Stefanui Tredevėjui. Stefanas buvo maždaug dvidešimties metų „Naujienslaiškio“ korespondentas. Apsirengęs apsmukusį kostiumą, jis atrodė lyg dvylikametis, be to, juokingai senamadiškai niekino moteris. Delija įtarė, kad taip jis kopijuoja savo tėvą.

— Delija! Kaip galėčiau tau padėti? — paklausė jis, kai komutatorius perdavė jos žodžius.

— Tikėjaisi paprašyti paslaugos, — kiek įmanoma pataikaujama intonacija prabilo Delija. Fu, kartais dirbdamas spaudos tarnyboje dėl pagarbos sau jausdavaisi tarsi priremtas prie sienos.

— Paslaugos? Ką gi. Viskas priklauso nuo to, ką man už tai gali pasiūlyti.

Stefanas Tredevėjus išties buvo tikras niekšelis.

— Cha cha, — kuo neutraliau bandė nusijuokti Delija. — Mat, mes čia, tavo komentarų skiltyje, turime problemėlę su kažkokiu Indiškuoju Pyragėliu.

— Tu žinai, kad tai ne mūsų reikalas.

— Taip, tikrai, bet tu ten šeimininkauji.

Stojo pauzė.

— Šis asmuo apie tarybą labai daug meluoja. Mes tau neturime jokių priekaištų, tik norėtume gauti to žmogaus elektroninio pašto adresą, kad galėtume paklausti, kas čia vyksta.

— O, ne, to aš negaliu padaryti. Tai konfidencialu.

— O gal atskleistum, koku paštu jis naudojasi. Tikriausiai vienu iš anoniminių *Hotmail*.

— Atleisk, brangioji Delija, — duomenų apsaugos aktas ir visos kitos nesąmonės.

— Ar vis dėlto nėra taip, kad žmonės cituoja su tavo pagalba?

— Cha cha! Dešimt balų Grinfindorui! Iš tavęs išeitų nebloga žurnalistė.

Delija tik tyliai sugriežė dantimis ir padėjo telefono ragelį. Jis buvo teisus — jie nieko negali padaryti. Tačiau Delijai kalbantis su Stefanu Tredevėjumi labai nepatiko būti neteisiai.

„Google“ ji pabandė ieškoti „įtariamąjo“ surinkdama „Indiškasis pyragėlis“, tačiau paieška išmetė tik gausybę receptų. Tada išbandė skirtingus žodžių „Indiškasis Pyragėlis ir Niukaslo miesto taryba“ derinius, tačiau kompiuterio lange sumirgėjo piktos „TripAdvisor“* apžvalgos ir keisti nesuprantami internetiniai dienoraščiai.

Nors Delijai patiko iššūkiai, tačiau dabar atrodė, kad šios užduoties ji neįveiks. Ji galėjo atverti straipsnių komentarus ir atvirai paprašyti su ja susisiekti, bet to niekaip nepavadinsi slaptu krizės suvaldymu.

Ar jie patyrė dėl jo nemalonumų? Indiškasis Pyragėlis buvo aktyvus, bet ar dėl jo rašliavų egzistavo tas blogis. Peržiūrinėdama naujas „Naujienlaiškio“ istorijas, Delija suprato, kad daugelis žmonių jo komentarus vertina kaip juokelius ir į juos atsako adekvačiai kvailai.

Po straipsniu „Įtūžis dėl šiukšliadėžių“ apie pernelyg įsidrąsinusias žiurkes Pyragėlis patvirtino, kad tarybos narys Bentonas pradėjo dainuoti *UB40* dainą „Žiurkės mano virtuvėje“.

Delija sukikeno.

— kažkas tave prajuokino, — įtariai pareiškė Ana.

— Čia tas ramybės drumstėjas, kuris komentuoja „Naujienlaiškio“ žinutes. Rodžeris paprašė manęs juo pasidomėti.

— Nauja suknelė? — pasidomėjo Ana, kurios akivaizdžiai nesudomino Delijos atsakymas.

Jos akys nepritariamai nuslydo laumžirgiais išmargintu prašmatniu Delijos drabužiu.

* *TripAdvisor* — populiarus interneto svetainė, kurioje keliautojai išsako savo nuomonę apie viešbučius ir maitinimosi vietas.